

Куклата

Анчето нѣмаше никакви играчки: нито топка, нито кукли, нито хубави порцеланови сервизчета съ малки чашки и чайничета, съ каквито си играеха приятелките ѝ. Анчето знаеше, че е дете на бедна майка, затова прилежно учеше уроците си и почистваше самичка у дома, докато майка ѝ, вдовица, се върне отъ работа.

Често пѣти майка ѝ плачеше, а Анчето не бѣше вече малка — бѣше ученичка въ трето отдѣление — та много добре я разбираше. Бѣше чувала много пѣти и запомнила тия страшни думи: хазяинъ, освѣтление, малка заплата.

Когато подредѣше вѣщи и научеше уроците си, оставаше ѝ малко време да си помечтае.

А имаше за какво да си мечтае Анчето. Нали всѣки день на връщане отъ училище минаваше покрай книжарницата, дето продаваха и играчки. Какъ можеше да не види хубавата руса кукла съ червено калпаче, като „Червената шапчица“ отъ приказката? Тя знаеше, че щомъ тая кукла се постави да легне, тя веднага затваря очи и заспива, а натиснешъ ли я по корема, малко по-горе отъ препасаното златно коланче, тя казва пресипнало „мамо“. И какъ хубаво изговаряше тя това свое „мамо“! Като че я е болѣло гърлото, и току-що е оздравѣла. Та малко пѣти ли очудениятъ книжаръ я е оставялъ да натисне съ собствената си ржка по коремчето ѝ?

Никога Анчето не разправи за тая кукла на майка си. Защо да се приказватъ излишни думи, щомъ нѣматъ пари и сж бедни?

Веднѣжъ, като се връщаше отъ училище, въ праха до плочника се лѣсна нѣкакво голѣмо копче. Тя се наведе и ахна отъ радост: бѣше нова лѣскава петдесетлєвова монета.

Анчето се огледа наоколо: нѣмаше никого. Кой ли е изтървалъ парите си? — помисли единъ мигъ и бърже се наведе и взе парата. Тя бѣше така напечена отъ слънцето, че опари малката ржичка на детето. Но то я стискаше съ всичка сила за да не я загуби, и тичаше радостно къмъ дома. Сега вече тя може да каже на майка си за

